

Ihminen tarvitsee ihmistä

Noin vuosi sitten aloitin sosionomiopintoihini liittyen opinnäytetyöprosessin ja en olisi koskaan voinut kuvitella, miten hienolle matkalle tässä kohtaa jalkani asettelin. 24.11.2021 se matka tuli jonkinlaiseen päätökseensä, kun palauttelin raporttiani oppilaitokselle arvioitavaksi. Vaikka perille pääseminen on aina matkaamisessa helpottavaa ja niin se on nytkin, suuremmissa arvossa pidän kuitenkin sitä matkaa, jonka tuohon etappiin pääsyyn tein.

Se matka lähti liikkeelle ideasta. Pienestä omasta toiveesta saada aikaan jotain hyvää. Jotain sellaista, jolla aidosti voisi olla vaikutusta niiden elämässä, jotka eniten tarvitsevat tukea äänensä kuuluviin saattamisella. Tämän toiveen heräämisen tueksi keräsin ympärilleni omaa tukirinkiä, joka voisi auttaa minua ongelmanratkaisussa, heitellä luovia ideoita ilmoille kanssani ja olla sparraamassa minua eteenpäin kohti unelmiani sekä maadoittamassa, jos omat ajatukset lähtevät turhan suureen lentoon.

Mikään matka, joka on matkaamisen arvoinen, ei mielestäni kulje hapuilematta, kompastelematta ja hieman välillä polkua uudelleen etsien. Ja niin ei tämäkään opinnäytetyö ollut koko ajan jatkuvaa nousukiittoa ja pintaliittoa. Minun tukirinkini sai kuitenkin kaikissa notkelmissa autettua minut takaisin polulle entistä enemmän omiin voimavaroihini ja itseeni uskoen.

Olen tässä opinnäytetyöprosessin aikana elänyt jonkinlaisessa osallisuuskuplassa ja viimeistään nyt oivaltanut, miten merkittävässä roolissa meillä kaikilla on erilaiset tukiverkostot ja tukiringit ympärillämme. Itsekin aloitin tätä matkaa kovasti erilaisia menetelmiä ja teorioita pohtien. Niihin ajatuksiin ja erilaisiin työkaluihin on tässä työssä kuitenkin helppo hukata ihminen. Matkan päätteeksi löydän itseni ajatuksesta, että tuettu päätöksen teko ei ole mekaaninen suoritus tai jokin tietty lomake tai menetelmä. Se on kohtaamista, pysähtymistä ja yhteisen arjen jakamista.

Perille pääseminen on matkaamisessa aina jonkinlainen tavoite, ei kai liikkeelle lähdölle olisi muuten mitään syytä. Matkaan lähdetään tietyn odotuksen. Sen varrelle mahtuu ylitettäviä ja ohitettavia esteitä. Sitten viimein koittaa se päivä tai hetki, kun määränpää on saavutettu. Hieman reissusta rähjäntyneenä ja onnellisen väsyneenä voi pysähtyä siihen tunteeseen, että jotain tuli saavutettua.

Minulla on matkan alkumetreistä saakka ollut mielessä Tommy Tabermanin runo ”Pieni laulu ihmisestä” ja sen kaiku on voimistunut minulla matkan aikana jatkuvasti.

”Ihminen tarvitsee ihmistä

ollakseen ihminen ihmiselle,

ollakseen itse ihminen.

Ihminen ilman ihmistä

on vähemmän ihminen ihmiselle,

vähemmän kuin ihminen voi olla.

Ihminen tarvitsee ihmistä.”

Kun aikaa kuluu, ja matkaa makustelea, löytää siitä varmasti paljon erilaisia oppeja, joita viedä eteenpäin ja aina uusia ulottuvuuksia. Tässä hetkessä päällimmäisenä minulla mukaani lähtee ajatus, että kaikessa yksinkertaisuudessaan tukirinki toimintatavan kanssa ollaan ihmislähtöisen elämän äärellä.

Ja siitähän tässä kaikessa loppupeleissä on kyse. Ollaan toinen toisillemme ihmisiä, tukirinkejä. Nähdään kaikilla oikeus ihmislähtöiseen elämään ja annetaan sille mahdollisuus.

Teksti: Sanna Rantala